

[Udenrigsministeren.]

af samtalerne i januar 1939 meddelte vedkommende embedsmand, at han mente at erindre, at det i sin tid var blevet oplyst, at Arne Munch-Petersen var udrejst fra Sovjetunionen over en af dennes sydgrænser. Under en senere samtale i marts 1939 stillede vedkommende embedsmand i ud-sigt, at han personlig ville søge orientering om sagen for at kunne give gesandten en meddelelse til videregivelse til familien. Kort efter meddelte en embedsmand i det russiske udenrigskommissariat gesandten, at den efter gesandtskabets anmodning anstillede undersøgelse havde givet til resultat, at Munch-Petersen ikke længere befandt sig i Sovjetunionen, og at man antog, at han var udrejst af landet. Andre oplysninger kunne ikke gives.

Herom underrettede udenrigsministeriet Arne Munch-Petersens familie.

Ved et senere stedfundet embedsmands-skifte i udenrigskommissariatet henledte gesandten i juli 1939 den tiltrædende embedsmands opmærksomhed på, at man ikke havde fået klar besked om Munch-Petersens skæbne, og vedkommende embedsmand lovede påny at lade sagen undersøge. Yderligere oplysninger har vi imidlertid ikke fået fra sovjetmyndighederne, og familien har ikke senere bragt sagen på bane overfor udenrigsministeriet.

I sommeren 1939 fik gesandtskabet fra anden side oplysninger, som kunne tyde på, at Munch-Petersen i hvert fald på dette tidspunkt endnu var i live; disse oplysninger var imidlertid af så vag karakter, at de ikke kunne danne grundlag for at foretage yderligere.

Der kom i april 1938 i den danske nazistiske presse meddelelser om, at Arne Munch-Petersen skulle opholde sig i Østrig, og lidt senere blev det berettet, at han skulle være blevet anholdt i Wien. Foretagne undersøgelser, bl. a. gennem det danske general-konsulat i Wien, gav til resultat, at der næppe kunne ligge en realitet til grund for rygterne.

Dette er i alt væsentligt, hvad jeg er i stand til at sige om udenrigsministeriets befatning med den foreliggende sag.

Ordføreren for forespørgerne (Poul Møller): Jeg takker den højtærede udenrigsminister for den givne redegørelse, men den højtærede minister vil sikkert være enig med mig i, at den ikke har bragt problemet Arne Munch-Petersen ud af mørket. Der var nogle ting, jeg hæftede mig ved i den højtærede udenrigsministers

redegørelse. For det første forbavtede det utvivlsomt flere, at der virkelig skulle adskillige henvendelser til, før man fik noget, der lignede et svar. Det må nu være, hvad det er — ministeriel eller kommissariel slendrian findes vel overalt —, men det, der forbavtede mig, var, at det for udenrigskommissariatet i Sovjetunionen tog over et år at få konstateret, at Arne Munch-Petersen ikke længere befandt sig i Sovjetunionen, og at han antagelig var udrejst. Mig bekendt var Arne Munch-Petersen ikke i Sovjetunionen som en hr. hvem-somhelst, han var sit partis, jeg kan vel næsten sige officielle repræsentant i Komintern. Nu ved jeg vel, at det kommunistiske parti i Danmark ikke er det mest betydelige eller det største kommunistiske parti i Vesteuropa, og man kan derfor ikke forvente, at den røde løber skal lægges ud for dets repræsentanter, men derfra og til, at en repræsentant i Komintern fra en dansk kommunistisk central eller nøgleorganisation skulle kunne forsvinde, rejse ud af Sovjetunionen, uden at dette lands myndigheder i løbet af et år kunne komme nærmere end til, at han formentlig eller antagelig var udrejst, er der dog et spring. Det er ubegribeligt, og det vil kræve en fuldstændig omvurdering af den sovjetrussiske Komintern-organisations betydning, hvis vi skal slå os til tåls med den officielle sovjetrussiske meddelelse, men jeg forstår, at den højtærede udenrigsminister ikke i dag har mere at oplyse i denne sag. Vi ved imidlertid, at det ikke blot har været den højtærede udenrigsminister, der på sit lands vegne, har forpligtelse til at finde en dansk statsborger. Vi ved også, at Danmarks kommunistiske parti, der udsendte Munch-Petersen som sin repræsentant i Komintern, naturligvis har følt en forpligtelse til at finde ud af, hvor dets repræsentant er blevet af. Man kan næppe tro, at Munch-Petersen er taget til et andet land, har forladt sin plads i Komintern uden at have underrettet sit parti, som har delegeret ham. Man kan næppe tro, at partiet uden videre mister forbindelsen med sin repræsentant, undlader at gøre forsøg på at få kontakt med sin kontaktpand. Partiet må på et eller andet tidspunkt have set sig nødsaget til at få udpeget en ny delegeret, en ny kontaktpand. Det er derfor naturligt, at søgelyset rettes mod det kommunistiske parti, som delegerede Munch-Petersen, og naturligt, at det i første række rettes mod dette partis formand, det ærede medlem hr. Aksel Larsen, der var formand, da